

ဂျာနယ်ထဲမှာ ဘူးသီးတွေကို ထားရင်ခွဲ

အမှာစာ

အတော်အသင့်စာဖတ်ဖန်များ လာသည့်အခါ စာရေးချင်စိတ်

ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့်သဘာဝကြောင့် ကျနော်သည် အခါအခွင့်သင့်လေတိုင်း မိမိစိတ်ဝယ် ခံစားတွေးတောမိသည့်အကြောင်းအရာမျိုးစုံကို တောင်ရေးမြောက်ရေး၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရေးခြစ်မိခဲ့လေသည်။ ထိုစာတို့ကို စာဖတ်သူတချို့ လက်ခံဖတ်ရှုကြသောအခါ ဘုံမြှောက်ခံရသော ကျနော်သည်ထင်မြင် ခံစားမိသမျှကို ဆက်ကာဆက်ကာ ရေးမိပြန်ပါသည်။

ထိုစာတို့သည် ကျနော်စမ်းတဝါးဝါးရေးခဲ့သည်များ ဖြစ်သောကြောင့် လက်စမ်းစာများ ဟု ခေါ်ဆိုသော် သင့်နိုးအံ့ဟု ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစာတို့တွင် အကောင်းအဆိုး၊ မကောင်းမဆိုးအပြင် ဂဘောက်တိဂဘောက်ချာစာတို့ပါ ပါဝင်နေနိုင်လေသည်။ ဖော်ပြထားသောစာစုတို့မှာ ၂၀၀၇ ဝန်းကျင်တွင် စတင်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ အချို့သော အကြောင်းအရာတို့၏ ခေတ်နောက်ခံမှာ ပစ္စက္ခအခြေအနေနှင့် ကွဲလွဲနေနိုင်သည့်အတွက် ယင်းအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စာဖတ်သူများ အနေဖြင့် သည်းခံနားလည်ပေးပါရန် လေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံလိုပါသည်။

ဤစာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဓိက အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေခဲ့သော စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် တကွ မစိမ်းစိမ်း (သက်ခိုင်စာပေ)၊ မျက်နှာဖုံး အတွင်း သရုပ်ဖော်ပုံများ နှင့် စာအုပ်အပြင်အဆင် ကိုသီဟမောင်မောင်၊ မေတ္တာဖြင့် စာအကျအပေါက် စိစစ်ပေးခဲ့သည့်မနီနီဝင်းတို့အား ကျေးဇူးဥပကာရတင်ရှိပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါ၏။

ကိုယ်စိတ်နှစ် ဖြာ ကျန်းမာရွှင်လန်းကြပါစေ။

လေးစားစွာ ဖြင့်

မင်းဒင်

ဖူးခက်မြို့၊ ထိုင်းနိုင်ငံတောင်ပိုင်း

၂၀၁၃ ခုနှစ် ၊ ဩဂုတ်လ (၁၉) ရက်

ရွှေပင်ရွာရဲ့ ဆိုင်းပိုင်းလပိုင်း

(၁)

ဝါခေါင်တကြောင်း ထနောင်းကြောင်ခြစ် ဆူးရစ်ပွင့်ကာမိုးမရွာ၊
ရွာပါသော်လည်း မိုးမသည်းသည့် ကာလပေတည်း။

==ဪ။ မောင်တို့အညာမှာ တမာပင်တန်းတွေနဲ့ ထန်းပင်ထန်းတော
လွမ်းမောစရာပဲ++ ဟူသည့် သီချင်းနေရာတွင် ခေတ်ပေါ်အဆိုကျော် ဗီဇာဟိန်း၏
သီချင်းသံတို့ လွှမ်းမိုးနေချိန်တည်း။ ရွှေပင်ကျေးရွာကား တခေတ်ဆန်းခဲ့ပြီထင်။
ရွှေပင်သားတို့၏ ဘဝကို လေဟတ်လေသောကြောင့် ယင်းတို့၏ မေးစေ့နှင့် ရင်ဘတ်ကို
ခပ်ခွာခွာထားကာ မော်ကြားလျှက်ရှိကြကုန်၏ ။

အမှန်စင်စစ် အမျိုး သားခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ဇာတိချက်မြှုပ်နှင့်
ငါးတိုင်ခန့်သာလှမ်းသော ဤရွာသည် လွန်စွာ ကြီးမားလှသည့် မှိုက်ပင်ကြီးတပင်ကို အစွဲပြု

လျက် မှီ ကပ်ပင်ရွာဟုအမည် သညာပြုခဲ့ကြလင့်ကစား ရွာသားတို့ကမူ မိမိတို့ရွာအမည်
နာမကို ==ရွှေပင်++ ဟု ရည်ညွှန်းလေ့ရှိကြသည်။ ကာလ ရွှေ့လျောသည်ကတကြောင်း၊ အချ
.အချို့သော အထင် အမြင် သေးစိတ်မူလဓာတ်ခံရှိကြသူတို့၏
နှုတ်ထွက်လေသံအရသော်ကောင်း==အမှီ ကပ်ပင်++ဟု နှိမ့်ချသယောင်ခေါ်ဝေါ်သမှု ပြု
ခဲ့ကြသည်မှာ ကာလအားဖြင့် လည်း ရှည်ကြာခဲ့ပေ၏ ။ ထိုစဉ်ကသော် ရွှေပင်သားတို့မှာ
ရွာအမည် ခေါ်ဆိုပုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မခံချိမခံသာ ဖြစ်ကြသော်ငြား အချိန်ကုန်လူပန်း
ဖြေရှင်းရန် အခွင့်မသာခဲ့ကြချေ။ ရွာနီးချပ်စပ် ဖြစ်သော ညောင်ကြပ်ပင်
ရွာလေးစသည်တို့နှင့် ထူးခြားနား ဇာတိမာန်ကို သိုသိုသိပ်သိပ်နှုတ်ဆိတ်၍ သာ
နေခဲ့ကြသည်ချည်း ဖြစ်ပါ၏ ။ သို့တစေ ရာဇဝင်ဘီးကား တပတ်လည်ခဲ့လေပြီ။
ရွှေပင်ကျေးရွာကား အမှန်ပင်ဂုဏ်တက်ခဲ့ပြီ။

ယခုဖော်ပြလတ္တံ့သော အကြောင်းခြင်းရာ၌ ဒီမိုကရေစီခေတ်ကြီး၏
အကြောင်းခြင်းရာသည်လည်းကောင်း၊ တောကျောင်းဘုန်းကြီး၏
ထေရုပ္ပတ္တိသည်လည်းကောင်း ရေးကြီးခွင်ကျယ် ရှိအံ့မထင်သည် ဖြစ်၍
ချန်လှပ်ထားပေတော့အံ့။ ရွှေပင်၏ ဂုဏ်ကား ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းကြောင့် တက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏ ။

(၂)

ယနေ့ကား ရွှေပင်ကျေးရွာတွင် ပထမဆုံးသော နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ
စုံစီနီဗာအရောင်းဆိုင်ကို စတင်ဖွင့်လှစ်သည့်နေ့ပင် ဖြစ်ချေ၏ ။ ယင်းဆိုင်၏
ခြင်းရာအသေးစိတ်ကို ဘေးဘိုးတို့ ကိုးကွယ်ရာ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပေသော
တောကျောင်းဘုန်းကြီးပင်လျှင်ရိုးတိုး ရိပ်တိတ်သဘောမျှသာ သိသည်ဟုလည်း
တီးတိုးဆိုကြပါကုန်၏ ။

ရွာ၏ ပဏ္ဍိတ် တွဲ ဖက်ကျောင်းဆရာ ကိုဘိုကိတ်၏ အဆိုအရ အဆိုပါ ဆိုင်၏
အမည် မှာ သိုးဆောင်းစကား အတိအကျဖြင့် ==ဆဲဗင်းအလဲဗင်း++ ဟုခေါ်ဆိုကြောင်း
အာပေါက်မတတ်ရှင်းပြသော်ငြား ရွာသူရွာသားအများ စုကမူ ယခုဖွင့်လတ္တံ့သောဆိုင်၏

အမည် ကို ==ဆဲဝင်း++ဟူ အလွယ်ခေါ်ဆိုကြပါလေ၏။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ရွှေပင်ရွာ၏ ဘိသိက်ဆရာ ဆြာထောင်က၊ ဆိုင်၏ အမည် မှာ ပါဠိသက်အလိုအားဖြင့် ==ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်း ++ ဟု ခေါ်နိုင်ပေဟန် ရုတ်တရက် နှုတ်ထွက်မြွက်ကြားမိသည်၏ နောက်၌ ယင်းဆိုင်၏ အမည် မှာ ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းဟုရွာလုံးကျွတ် နှုတ်တက်အမည် တွင် ပေတော့၏။

နှစ် ဆယ့်လေးနာရီပတ်လုံး ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသည့် အဆိုပါတိုလီမိုလီဆိုင်များ ကားရွှေပြည်ကြီး၏ နယ်စပ်ဒေသနှင့် ခဲတပစ်မကွာဝေးသော ယိုးဒယားပြည်အနံ့ လမ်းကြို လမ်းကြားပါမကျန် မှီလိုပေါက်နေသော ဆိုင်များ ဖြစ်လင့်ကစား ရွှေပင်ကျေးရွာအတွက်မူ နတ်သိကြားတို့ ဖန်ဆင်းစီရင်အပ်သော ဘုံဝတီမှ မိုးပျံ့ပါမားကက်ကြီးအလား ရွှေပင်သားတို့စိတ်တွင် မှတ်ထင်ကြရှာသတည်း။ ထို့ပြင်တဝ တံဆိပ်မျိုး စုံလင်လှသော နိုင်ငံခြား ဖြစ် မုန့်ပဲသွားရည်စာ၊ အချိုရည်နှင့် တကွ အမျိုး စုံလှသော စုံစီနဖာတို့ မှာ ဆိုင်အတွင်း ၊ အဆင့်ဆင့်အစီအရီ၊ စင်မြင့်အသီးသီးတွင် တခန်းတနားတင့်တယ်စွာ နေရာယူလျက် ရှိရကား ရွှေပင်သားတို့မှာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြမကုန်အောင် ရှိကြလေ၏။

ရွှေပင်ကျေးရွာ၌ အဆိုပါ ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းဆိုင် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခြင်းသည် စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှု ရုတ်သိမ်းခြင်း၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ် အာရှဘဏ်တို့၏ ပွင့်လင်းမြင်သာမှု ၊ စသည်တို့နှင့် ဆက်စပ်နေသည်ဆိုသည့် အချက်အလက်များ ကိုလည်းကောင်း၊ အဆိုပါဆိုင်ဖွင့်ပွဲတွင် သက်ဆိုင်ရာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများ အမှာ စကားအသီးသီး ပြောကြားလျက် ကြက်ပျမကျ ဖြိုး ဖြိုး စည်စွာ ကျင်းပခဲ့ကြသည့် အကြောင်းများ သည်လည်းကောင်း၊ ရွှေပင်ကျေးရွာအတွက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ လက်ဆောင် ဂျီအမ်ကုမ္ပဏီလုပ် မီးစက်ကြီး၏ အကြောင်းသည်လည်းကောင်း စာလေးအံ့ရှိမည် ထင်၍ အသေးစိတ် မဖော်ပြလိုတော့ပြီ။

==ဆိုင်ထဲကို ဝင်လိုက်ပြီ၊ ဆိုင်ထဲက ထွက်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ငြိမ့်ငြောင်းတဲ့ တီးလုံးသံလေးထွက်ပေါ်လာပါမယ်၊ ဒါဟာ လူကြီးမင်းတို့ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ခြင်းပါပဲ။ ပစ္စည်းတခုချင်းရဲ့ တန်ဖိုးကို ဖော်ပြတဲ့ စာတန်းကလေးတွေ ပစ္စည်းအားလုံးမှာ ကပ်ထားပါတယ်၊ မိမိ နှစ်သက် ရာပစ္စည်းကို ရွေးချယ်ပြီး ငွေရှင်းကောင်တာမှာ

တန်းစီငွေရှင်းလိုက်ရုံပါပဲ++

ဆိုင်ဖွင့်ပွဲအခန်းအနားတွင် သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများ အနေဖြင့် ဆိုင်အတွင်း
: ဝယ်ပုံခြမ်းနည်း နိဿ ရည်းကို အကျယ်တဝင့်ရှင်းပြလင့်ကစား ရွာသူရွာသားအများ စုကမူ
ဂုဏ်မောက်သည့် မျက်နှာပေး အသီးအသီးဖြင့် မော်ကြွားလျက်သာရှိရကား
တဦးတလေမျှပင်သတိပြုနားစိုက်ကြဟန်မရှိချေ။

ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းဆိုင်ကို နံနက်ခုနစ်နာရီတွင် စတင်ဖွင့်လှစ်ရောင်းချပေရာ ဦးစွာ
ကြွရောက်လာ သည်ကား တောကျောင်းဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်ပေ၏ ။ ဘုန်းတော်ကြီးကား
ကြီးစွာ သောအိန္ဒြေဖြင့် ဆိုင်အတွင်း : စင်္ကြန်လျှောက်ရင်း မမြင်ဖူးသော ပစ္စည်းမျိုး စုံကို
ကြည့်ရှုတော်မူပြီးသကာလ ==အိမ်: .. ရွှေပင်ကျေးရွာအတွက်ကဖြင့်
ဂုဏ်တက်စရာပေတကား++ ဟုတည်တည်ကြီးမိန့်လေ၏ ။ ထို့နောက်
ကြီးမားလှသောရေခဲသတ္တာအတွင်း မှ အအေးပုလင်း၊အားဖြည့်အချိုရည်မျိုး စုံကို
ရှုတော်မူရင်း ထူးဆန်းအံ့သြသောအမူအရာဖြင့် ==ဒီအအေးကိုကပ်လဟဲ့++ ဟု
မြွက်တော်မူပြန်လေရာ အရောင်း တာဝန်ခံအသစ်စက်စက် ရွှေပင်သူဝိုင်းစိန်မခများ
ငွေရှင်းကောင်တာပေါ်မှ ကွန်ပြူတာကို ကွက်၊ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်ရင်း၊ယိုးဒယားပြည် ဖြစ်
အိမ်မလျှိုင်းဟဆစ် (M ၁၅၀) အချိုရည်ကို ==အလှူရေစက် လက်နှင့် မကွာ++ ဟူသော
ရှေးထုံးနှင့် အညီ ညှိုး ငယ်သောစိတ်ထားဖြင့် ၊ ဒါနအမူ ပြုရရှာလေ သည်။

(၃)

==တီ၊ တင်၊ တီ၊ တင် ++

==ဟဲ့၊ သောက်ခွေး ++

ဆိုင်အဝမှ လူဝင်ထွက်လေတိုင်းမြည် သည့် ဘဲလံသံကြောင့် အလန့်တကြား
အော်ဟစ်လိုက်သူကား ကြီးမယ်သီတည်း။ နံဘေးမှလိုက်ပါလာသူ၊ မဲဆောက်ဟူသော
နိုင်ငံခြား၌ တလ ကိုးသီတင်းမျှ ကူလီအလုပ်လုပ်ဖူးလေသည့် သားတော်မောင်ပေါ်အေးကား
==အမေ့နယ်အ၊ရန်ကောဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် မာတာမိခင်ကို စိုက်ကြည့်သော်ငြား

ကြီးမယ်သီ၏ စိတ်မှာ မူ ပစ္စည်းတခုချင်းပေါ်မှ ဈေးနှုန်းများ ကိုသာ စူးစိုက်လေ့လာလျက် ရှိလေသဖြင့် သတိမပြုမိဟန်မတူချေ။ နှုတ်မှမူ ဆီမန်းမန်းသလို တဖြစ်တောက်တောက် ရေရွတ်လျက်ရှိ၏ ။

==ဟဲ့၊ ဒါက ပဲကြီးလှော်တွေပါကလား၊ လေးရာတဲ့၊ အံ့ပါတော်၊
တဆုပ်စာမရှိတာလေးကိုသည်လောက်တောင် ဈေးတင်ရသလား၊ ကြီးဒွေးဆိုင်မှာ
နှမ်းတစလယ်ဖိုးဆိုရင် တအိမ်သားလုံး ဗိုက်ရိုက်စားပါလေ၊ ကြည့်အုံး၊ ဒီ ဇီးထုတ်ကလည်း
ငါးရာတဲ့၊ ဈေးကြီးချက်ကတော့ ++

ပေါ်အေးကား ဘေးဘီကို မျက်နှာပူဟန်ဖြင့် ==မဝယ်ချင်လဲနေပေါ့အမေရာ၊
နွားစာစင်းခိုန် နောက်ကျနေပြီ၊ ပြန်ကြစို့ရဲ့ ++ဟူ၍ အလိမ္မာနည်းသုံးလေ၏ ။

အနီအခိုန်၌ လသားအရွယ်ကလေးငယ်ကို ခါးထစ်ခွင်လျက်၊ လေးနှစ်
ခြောက်နှစ် အရွယ် အသီးသီးရှိ ရင်သွေးမျောက်လောင်းနှစ် ကောင်ကိုခြံရံကာ
ဝင်ရောက်လာသူကားဒေါ်စံမယ် ဖြစ်၏ ။ အကြီးကောင်ကား စတုဒီသာမဏ္ဍပ်နှင့် မှာ
လေသည်ထင်။ အအေးပုံးအတွင်း မှ ရေခဲမုန့်နှစ် ခုကို ဇုတ်ကနဲ ထုတ်ယူကာ
အငမ်းမရလွေး၏ ။ အငယ်ကောင်ကမူပေါင်မုန့်ထုတ်ကို ဖွင့်ဖောက်သုံးဆောင်၏ ။

==ငွေအရင် ရှင်းရမှာ အရီးလေးရဲ့ ++ ဟူ၍ အကူအရောင်းစာရေး
စိန်ကျော်မောင်ကကောင်တာမှနေ၍ အသံပြုစဉ်မှာ ပင် ခါးထစ်ခွင်ထက်မှ ကလေးငယ်၏
လက်သရမ်းမှု ကြောင့် တခုသောစင်ထက်ရှိ ဒိန်းမတ်နိုင်ငံလုပ် အိုဗာတင်းပုလင်းမှာ
အစိတ်စိတ်အမွှာကွဲရှာ လေသည်။ သို့သော် ဒေါ်စံမယ်၏ ထိမထင်လေသံဖြင့်
ရုတ်ခြည်းတုန်ပြန်သည်ကား...

==ငါက နင့်အရီးလေးအရင်းပါဟဲ့၊ စိန်ကျော်မောင်ရဲ့၊ နှစ်
ပြားတပဲပိုက်ဆံလောက်ကိုရေးကြီးခွင် ကျယ်မလုပ်စမ်းနဲ့၊ ဒီသေနာလေးကလည်းတမော ငဲ့၊
ဒီရွာကနေ ဘယ်မှ ထွက်မပြေးဘူး။ ကျကွဲတဲ့ပုလင်းဖိုးပါ မှတ်ထားလိုက်ဟေ့ ++ ဟူ၏ ။

ဤသို့လျှင် ရွှေပင်ကျေးရွာမှ ကာစတန်မာတို့မှာ ဆိုင်ထဲဝင်လာလိုက်၊ ပစ္စည်းမျိုး

စုံကိုတခုချင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကိုင်ကြည့် ပြန်ချ ထင်သလိုဖွ၊ တွေ့ရာနေရာပစ်တင်
စသည်ဖြင့် ထင်တိုင်းကြံကြရင်းပင် နေထန်းတဖျားတိုင်ခဲ့ပြီ။

(၄)

ရွာဦးကျောင်းဆီမှ ဆွမ်းစားသံချောင်းခေါက်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ ပင်
ရွှေပင်ရွာမူလတန်းကျောင်း၏ မုန့်စားဆင်းချိန်ခေါင်းလောင်းထိုးလေရာ နှပ်ချေးဗရဗစ်၊
ချေးလက်လေးသစ်နှင့် ရွှေပင်ကျေးရွာ၏ တောက်ပြောင်သော အနာဂတ်ကို
ပိုင်စိုးထူထောင်ကြမည့် မျိုး ဆက်သစ်တို့သည် ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းအတွင်းသို့
နွားအုပ်မောင်းသွင်းသည်နှင့် တူလှစွာ ဝင်ရောက်တော်မူလာကြလေကုန်၏ ။
အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ဆူညံစွာ စည်ကားလေပြီတကား။

==ဟာ၊ ဆိုင်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ပြနေတယ်ဟေ့++

==ဟေ့ကောင်၊ ရုပ်ရှင်မဟုတ်ဘူး။ အခုပေါ်နေတာ ချက်ကြီးရဲ့ ပုံ။ ချက်ကြီး
မင်းသား ဖြစ်ပြီ++

==ဟာ၊ ဒါရိုက်ပြနေတာဟေ့၊ ဒါရိုက်ပြနေတာ၊ ချက်ချင်း ကြီးကို
တန်းမြင်နေရတာ ++

==ဒါရိုက်ထုတ်လွှင့်နေတာကွ++

==ဟ၊ ဟ၊ ဗိုက်မူလမ်းလျှောက်နေတယ်၊ လမ်းလျှောက်နေတယ်++

==ဟေ့ကောင်၊ ငစိုး မင်းပုံကို ငါမြင်နေရတယ်နော်။ မုန့်ခိုးစားမယ်မကြံနဲ့။
မင်းကိုငါကြည့်နေတယ်။ ဟဲ့ဟဲ့++

==ဘယ်နေရာမှာ ရပ်ရင်ပေါ်လဲကွ။ ငါ့ပုံကို ကြည့်ပါအုံး++

==စွတ်မတိုးနဲ့ကွ၊ တယောက်တလှည့်စီနော်၊ မင်းဖယ်တော့++

ဤသို့လျှင် ရွှေပင်ကျေးရွာ မျိုး ဆက်သစ်အုပ်စုနှစ် စုသည်

တီဗီဖန်သားပြင်ရှေ့နှင့် စီစီတီဗီ ကင်မရာရှေ့တွင် အုပ်စုတစုစီခွဲလျက်
ခေတ်မီနည်းပညာအပေါ် အသီးသီး ဝေဖန်စောကြောလျက်ရှိရာ ကျောင်းပြန်တက်ချိန်ကိုပင်
မေ့လျော့နေကြလေသဖြင့် ကျောင်းဆရာကိုဘိုကိတ်ကိုယ်တိုင် လက်စွဲတော်ကြိမ်လုံးနှင့် အတူ
ကိုယ်ထင်ပြမှသာ တပ်နောက်သို့လှည့်ကြသည်ဟူ၏။

(၅)

ပူပြင်းသောနေရောင်ကြောင့် ရွာလယ်လမ်းမကြီးတလျှောက် တံလျှပ်ထနေသည့်
နေ့လယ်ချိန်ခါ တွင် ကား ရွှေပင်ရွာသားတို့သည် ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းဆိုင်အတွင်း သို့ အချိန်
အချက်ပြုထားကြဘိ သည့်အလား နှစ် ယောက်တတွဲ ၊ သုံးယောက်တတွဲ အသီးသီး အဿ
က၊ အဿ ကဝင်ရောက်လာကြလေရာ မကြာမီဆိုင်လုံးပြည့်လေ၏။ ယင်း ဖြစ်ရပ်၏
လက်သည် တရားခံမှာ ကြီးမယ်သီ ဖြစ်၏။ ==အဲကွန်းဆိုလား၊ ဘာဆိုလား၊ ဆိုင်ထဲမှာ တော့
လေမတိုက်ပဲ အေးနေတာပဲဟေ့၊ ဘာမှ မဝယ်လဲ ဝင်ထိုင်နေရင်ရတယ်++ ဟူသော သူ၏
မှတ်ချက် စကား ကြောင့်ပူပြင်းလှသော အပူဒဏ်ကို ကျော်လွှားနိုင်ကြရန် ရွှေပင်သားတို့
ချီတက်စုရုံးရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်တကား။

အချို့ကား ရဲတင်းပွင့်လင်းစွာ ရင်ကိုဖွင့်လျက် ဝင်လာ၏။ အချို့ကား
မျက်စိလည်လမ်းမှာ လာသယောင်ပုံဖမ်း၏။ အချို့ကား ဈေးဝယ်လာလေဟန် အိုက်တင်ဖြင့်
ရှိ၏။ အချို့ကား လမ်းကြိုလေဟန် ပုံစံပြ၏။ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲပါတကား။

ဈေးဝယ်သူအနည်းငယ်ကား ရှိပါ၏။ သို့သော် ပြန်ထွက်သူကားမရှိလေ။
ရွှေပင်ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ၏ ဆွေတော်မျိုး တော် မိန်းမဒွေတသိုက်မှာ
ဆိုင်ထောင့်လေအေးစက်အောက်တွင် စကားဖောင်ဖွဲ့ကာ သန်းတုတ်လျက်ရှိလေသည်။
ကြွရောက်လာသောမင်းပရိသတ်တို့မှာ ဆိုင်အတွင်း နေရာရရန်အလိုငှာ တွန်းကြ၏။
ဝှေ့ကြ၏။ အချို့ကားတွန်းဝှေ့ဝှေ့ကြ၏။ တွန်းသောဝှေ့သော အရှိန်ကြောင့်ပင်
ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်း၏ ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာစာကို ကာရံအပ်သော ဧရာမမှန်ကြီးနှစ် ချပ်မှာ
မြေခပျက်ယွင်း၊ အစိတ်စိတ်အငွေ့ငွေ့ကွဲကြွဲခြင်းသို့ ရောက်ရလေ၏။

ညီအကိုမသိတသိ နွားရိုင်းသွင်းချိန်တွင် ကား

ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် ရွှေပင်ကျေး ရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကြီးသည်
ခုံပုငယ်တလုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်း နဖူးဆီမှဖြိုင့်ဖြိုင့်ကြီး စီးကျလာသော ဇောချွေးတို့ကို
သုတ်လျက်ရှိ၏။ အရောင်းတာဝန်ခံ ဝိုင်းစိန်မကား အရောင်းကောင်တာ နောက်ကွယ်တွင်
ငူငူကြီးရပ်ကာ ငိုမဲ့မဲ့ရှိ၏။ အကူစေ့ရောင်းစိန်ကျော်မောင်ကား ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်း
ကုပ်လျက် ဂနာမငြိမ်ဟန်ဖြင့် ဆိုင်ပြင် ထွက်လိုက်အတွင်း ပြန်ဝင်လိုက် ရှိနေလေသည်။

ထိုစဉ် ရွာလယ်ခေါင်တခုသော အလှူမဏ္ဍပ်၏ လော်စပီကာမှ နာမည် ကျော်
အဆိုတော် ဗီဇာဟိန်း၏ ရက်ပ်စတိုင်ရောမွှေထားလေသည့် ချိုမြကြည်လင်သည့်
မြန်မာသံသီချင်းမှာ ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းဆီသို့တိုင် လေနှင့် အတူ လွင့်ပျံ့ရောက်ရှိလာလေသည်။

==ဝါဝါမြင်တိုင်း ရွှေအစစ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ မေ့ချစ်သူရယ်၊

အချစ်စစ်နဲ့မတန်ဘူးအချစ်ရယ်၊ ဂုဏ်လောကကြီးရယ်၊ မှန်ကင်းတလှည့်ထင်းတလှည့်ပါကွဲ့၊
သစ်ငတ်မြင့်တုံမြက်မြင့်တုံတဲ့ကွယ်၊ ရေစီးတခါ ရေသာတလှည့်မို့ ဘူးသီးမှ
အရိုးလာမတော်နဲ့ဟယ်++

==ချိန်ဆည်းဆာ နေခြည်စောင်း၊ မောင်းကလေးကမြည် ၊ ဒီအချိန်ဆိုလူစုံပြီ

ယာထဲကိုင်းထဲ အလုပ်သွားကြတဲ့ ရွာသားများ တို့သည်၊ ဖိတ်စာကမ်းကာ မဖိတ်နေတော့ပါ၊
တရွာလုံးလာပါ၊ ဗျိုဟစ်ဖိတ်သည်၊ မီးခိုးတိတ်ကြွကြွပါဗျို ++

(ဆဲဗင်းဒေးနေ့စဉ်သတင်းစာ။ ဇူလိုင် (၁)၊ ၂၀၁၃)

ဒင့် ဘဝ၊ ခဏဘယ်သူယူပါမယ်

(၁)

မြူနှင်းတို့ဝေသောကာလ၊ ချမ်းမြမြဆောင်းတစ်ညတွင် ၊ယိုးဒယားနိုင်ငံ၊ ဖူးခက်မြို့၊ အန်မခမ်အရပ်ရှိ အိမ်အိုကြီး၏ အပေါ်ထပ်၌ ကျွန်ုပ် ဩဒင်တစ်ယောက် ဇီးကင်းခန့်ရှိသောချွေးစေးများ ပျံလျက် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ငါးဆယ်ခန့်က ကျောင်းသုံးပြဌာန်းခဲ့သည့် တတိယတန်း ဒေါင်းဖတ်စာ တစ်အုပ်ကိုဖွင့်ရင်းခုနှစ် သံချဲ့ အော်ဟစ်ကာ စာအံလျက်ရှိလေသည်။

==တောင်ရှိန်ပြင်းဟုန်၊ ငှက်ဂဠုန်၊ သုန်သုန်ကိုလည်း နသတ်မည် ++

==မလည်မသုန်၊ ရေကြောင်းစုန်၊ ဒဂုန်ကိုလည်း နသတ်မည် ++

==ကမ္ပည်းတံဆိပ်၊ ရွှေပေလိပ်၊ သိပ်သိပ်ကိုလည်း ပသတ်မည် ++

==ငါးမည် မာရ်နိပ်၊ ပလ္လင်ထိပ်၊ ညောင်ရိပ်ကိုလည်း ပသတ်မည် ++

==ငါးမည် ရွှေကြာ၊ ခက်ညွန့်ဖြာ၊ စိမ်းပြာကိုလည်း ရစ်ရမည် ++

ခုနစ် အိမ်ကြား၊ ရှစ်အိမ်ကြား စာရွတ်သံကြောင့် ကာလနဂါးကဲ့သို့ ကုလားသေ
ကုလားမော အိပ်မောကျတတ်သောတူတော်မောင် ရဲအောင်ပင်လျှင် စက်တော်ခေါ်ရာမှ
လန့်နိုးလျက် ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် ဦးရီးတော်ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကာ...

==ဦးကြီးဒင်၊ အဘယ်သတ္တဝါက လာရစ်ပါသဖြင့် သတ်ရန်ဖြတ်ရန်
အချိန်မတော်ကြိမ်းမောင်းလေသနည်း++

တူတော်မောင်၏ ဇာတ်ဟန်ပါသော အပြောကို ယခင်ယခင်အခါများ က
ရယ်တပြုံး ပြုံး၊ သွားဖုံးပေါ်အောင် သဘောကျခဲ့သော်ငြား ဤတစ်ကြိမ်တွင် မူ
ငယ်ထိပ်သို့ရောက်နေသောဒေါသသည် အမြှောင်းလိုက်ထွက်လာလေ၏။

==သောက်လိုက်ကန်းဆိုးမသိချက်ကတော့ကွာ၊ ကြိမ်းမောင်းနေတာ
မဟုတ်ဘူးဟ၊ စာရွတ်စာ အံနေတာ၊ မြန်မာသတ်ပုံသံပေါက်လို့ခေါ်တယ်၊ အိပ်မှာ
အိပ်စမ်းကွာ၊ ထရိုက်မိမယ်++

==ကောင်းလှပေပြီ ဦးကြီးဒင်၊ ပြန်အိပ်ပါအံ့၊ စိတ်ကိုလျှော့ပါလေ++

ထွက်ခတ်ခတ်ရင်း အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားသော တူတော်မောင်၏
သွန်သင်ဆုံးမစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို ပညာတည်းဟူသော ချွန်းဖြင့်
ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရပေ၏။ သို့သော် နှလုံးအိမ်ထဲတွင် ကား ==မြန်မာစာမှာ သတ်ပုံဟာ
အသက်ဝိညာဉ်ပဲ++ ဟူသောငယ်ဆရာ၏ စကားသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်ကာ
အံ့လက်စစကို ဆက်ရွတ်မိပြန်သည်။

==ယာဉ်ပျံစကြာ၊ ရွှေလိပ်ပြာ၊ ကြိုး ကြာကိုလည်း ရစ်ရမည် ++

==ဇမ္ဗူသပြေ၊ အသီးကြွေ၊ မိုးမြေကိုလည်း ရစ်ရမည် ++

==စည်းစိမ်မကြေ၊ ကြိုး နှင့်ဖြေ၊ လက်ခြေကိုလည်း ရစ်ရမည် ++

==ရတနာစိန်၊ ဝင်းလှဲထိန်၊ ရောင်ရှိန်ကိုလည်း နသတ်မည် ++

==အသက်ဇီဝိန်၊ စုတေချိန်၊ ညှိုး ပိန်ကိုလည်း နသတ်မည် ++

==ပဉ္စအာလိန်၊ တာဝတိန်၊ ဒေဝိန်ကိုလည်း နသတ်မည် ++

==မိုဃ်းကြိုး၊ ပုဆိန်၊ တာဝတိန်၊ ပစ်ချိန်ကိုလည်း နသတ်မည် ++

(၂)

အမှန်စင်စစ် ဤဒုက္ခ၊ အနီဒုက္ခကား ဩဒဏ်ထံသို့ မိုးနတ်မင်း၏

ပယောဂကြောင့်၊ အထက်ဘဝဂါ၊ အောက်အဝိစိမှ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျကာ

ရောက်လာခြင်းမဟုတ်။ ဒုက္ခနှင့် ပြဿ နာကို မီးခွက်ထွန်းရှာတတ်သော၊ ကိုယ့်အပူကိုယ်ရှာ၊

ကိုယ့်မီး ကိုယ်မွှေးလိုသောကျွန်ုပ်၏ ဓလေ့၊ စရိုက်ဝသီကြောင့် ကြုံရခြင်းသာတည်း။

ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို အစလုန်ရသော် ဤသို့ ဖြစ်၏ ။

အမိမြေရွှေနိုင်ငံတော်သည် ဒီမိုကရေစီဇမ္ဗူရစ်၊ ခေတ်ကြီးဆီသို့

ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီဟု ဆိုကြလေသောကြောင့် ဩဒဏ်တစ်ယောက် အကယ်တန္တ၊

ပြည်တော်ဝင်ခဲ့သော်အလုပ်လက်မဲ့ တရားကိုးတရားတဆယ်စာရင်း မဝင်စိမ့်သောငှာ

စာပေတိုက်တခုကိုထင်ရာစိုင်း ထူထောင်မိခဲ့လေ၏ ။

အဆိုပါစာပေသို့ အဦးအစ စတင်မိတ်ဆက်လာသူမှာ ရတနာပုံ

နေပြည်တော်မှမန္တလာဒကာသင့် ဖြစ်၏ ။ ဒကာသင့်မှာ မန်းဆေးကျောင်းတော်ကြီးမှ

ကဝိတဆူ ဖြစ်ရကား သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ စာမူကို စက်တင်ပုံနှိပ်ပါရန်

စပ်ဟပ်ကမ်းလှမ်းလာသော တခဏပင် ရေငတ်တုန်း ရေတွင် :ထဲကျသကဲ့သို့ ဩဒဏ်ခမျာ

ဝမ်းသာအားရ ချက်ချင်း ပင် ခေါင်းငြိမ့်လက်ခံလိုက်လေ၏ ။ စာရေးသူ၏ ကလောင်နာမည်

မှာ ဇာတ်ဟန်ပါသော်ငြား သူသည် ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ေါ် ဆွေသဟာစာမျက်နှာ၌ ဆယ်လီဗရစ်တီ

ဖြစ်နေသည်ကတကြောင်း၊ သူ့စာရေးဟန်မှာ မြူး ကြွသွက်လက်သည်က

တကြောင်းတို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်လက်ခံခဲ့ခြင်းအကြောင်းရင်းတစ်ရပ် ဖြစ်၏ ။

(ဤကားစကားချပ်) (၃)

အဆိုပါစာမူသည် ကွန်ပြူတာစာစီသူထံမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝယ်သို့ ရောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်သည် အခြားတပါးသောသူ မကြံစည်ဝံ့သော မဟာအကြံအစည်ကြီး တခုကိုအကောင်အထည်ဖော်ရန် စိတ်အားထက်သန်လေ၏။ ဆင်ခေါင်းကို ခွေးချီမည် ဧရာမအကြံအစည်ကား ငါ၏ စာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေလတ္တံ့သော စာမူသည် သတ်ပုံအမှာ : ကင်းစေရမည် ဟူသော အကြံပေတည်း။ ဤကာလ မင်္ဂလာအခါသမယမှ စတင်လျက် ကျွန်ုပ်သည်ဒုက္ခတည်းဟူသော လှလှနှင့် ဖူးစာဖက်ရေချ တော့သည်။

မြန်မာစာပေခေတ်ကြီးကား ဂဇယ်ကွေ့ကွေ့လျက်ရှိပြီး ထွက်ရှိသမျှသော ဝတ္ထု၊ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်ဟူသမျှ သတ်ပုံမမှန်၊ တို့ထုံးစံခေတ်သို့ ရောက်နေခဲ့သောအ ဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်မသိမဟုတ်။ သိပါ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ် နှစ် ခန့်က မြန်မာစာတွင် သတ်ပုံမှန်သင့် ကြောင်းအချေအတင်စကားစစ်ထိုးကြရာ၌ အချေအတင် ညီတော်မောင်၊ နာမည် ကျော် ဘလော့ဂါနုဗနက ==အကိုကြီးရာ၊ ဖတ်တဲ့သူ နားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဥပမာဗျာ အကိုကြီးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး အကိုကြီးမိန်းမဆီကို ပြန်ပေးစားပြေတွေက စာတစောင် ပို့တယ် ဆိုပါစို့၊ အမဂ္ဂိုး၊ခင်ဗျားယောက်ကျားအူးမင်ဒင် အသက်မသေခြင်ရင် ငွေတယာလာပို့ပါ၊ လို့ စာရေးတာကိုနားလည်ရင်ပြီးတာပဲ++ ဟူသော ပွဲသိမ်းလက်သီးကြောင့် ဩဒင်ခမျာ၊ ဖင်ထိုင်ကာ ခိုင်ပွဲရပ်အရုံးပေးခဲ့ရဖူးချေသည်တမဲ့။

(၄)

ဘယ်အရာမဆို လွယ်လွယ်နှင့် လက်မလျှော့လိုသော၊ ခေတ်တည်းဟူသော ရေစီးကိုအဆန် ကူးလိုသော ကျွန်ုပ်ကား သတ်ပုံစိစစ်ရေးစီမံချက်ကြီးကို ဝီပြင်စွာ အကောင်အထည်ဖော်အံ့သောငှာ ရှေးစာဟောင်းတို့ကိုလှန်၏။ သတ်ပုံကျမ်းတို့ကိုမွှေ၏။ ဒေသန္တရ၊ ဘာသန္တရ စကားတို့ပါ မကျန်စေရ။အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် အာပုံပြန်ဆောင်၏။ အနီစာမူကိုဖတ်ရှုပြင် ဆင်နေရင်းဖြင့် သနားစရာ အတို့ ကျွန် ငဒင်ငယ်မှာ ဖြိုး ကနဲ ဝမ်းသာခြင်း၊ဖျတ်ကနဲ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ လှုပ်ကနဲ ရင်တုန်ခြင်း၊ ဇာတ်ကနဲ အကြောဆွဲခြင်း၊ ဖျတ်ကနဲလက်ပန်းပေါင်းခတ်ခြင်း အမှု တို့ကို ပြုမိလေရာ ကျွန်ုပ်ကို ဘေးဘီမှ

စောင့်ကြည့်အကဲခတ်သူတို့ပင် ရူးမတတ်ရှိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နီပြာနှစ် ရောင်စပ်မှင်တံကို ယမထာရွှေကြိမ်လုံးအသွင်
စိတ်ဝယ်စွဲမှတ်ကိုင်ဆောင်လျက်

==တရုပ်ဟူသောအမှာ :ကို တရုတ်ဟုပြင်သည်==

==တွေ့ဘူးလား ကို တွေ့ဖူးလား ဟု ပြင်၏ ==

==ပွဲသိမ်းပလိုက်မယ် ကို ပွဲသိမ်းပစ်လိုက်မယ် ဟု တည့်မတ်၏ ==

==ပဏ္ဏာပစ္စည်း ကို ပဏ္ဏာပစ္စည်းဟု အမှန် ဖြစ်စေ၏ ==

==ဘိက်သိက် ကို ဘိသိက် ဟု ပြောင်းလဲ၏။==

==မူးမတ်ကို မူး မတ် သို့ပြန် ဖြစ်စေ၏ ==

==ငြိုး ငယ်ခြင်းကို ညှိုးငယ်ခြင်းဟု ပြင်ပြန်၏။==

ထိုမူတဝ ဆင်ကြီးဂဠုန်ချီသည့် အရေးအသား ဖြစ်သော ==သေခမူနာတရော်၌
တည်း==ဟူသော စာအလွဲကို ပျူ ပါဠိ၊ မွန်၊ မြန်မာလေးဘာသာဖြင့် ရေးထိုးအပ်သည့်
ရာဇကုမာရကျောက်စာ (မြစေတီ ကျောက်စာ) ကိုလှန်လျက် ==သေခမူနာ သရော၌ တည်း
== ဟု အမှန် ဖြစ်အောင်အားထုတ်မိပြန်၏။

ထိုထိုဤဤသော စာလုံးရေးထောင်ချီသည့် စာအကျအပေါက်တို့ကို ဖင်ကြားမှ
ချွေးယိုအောင် ပြင်ရသော်ငြား ကျွန်ုပ်ပင်ပန်းသည် မထင်မိသေး၊ ဒုက္ခဟုမသတ်မှတ်။
စာစီဆရာ၏ အားနည်းချက်ဟု သာမြင်၏။ ငယ်နုစဉ်အရွယ်က သတ်ပုံမှာ သဖြင့် ဆရာမ ၏
လက်စွဲတော်ပေတံနှင့် လက်ဆစ်တို့အား ကြိမ်ဖန်များစွာ အခေါက်ခံခဲ့ရသည်ကို
ပြန်လည်သတိရခြင်းဖြင့် အားတင်း၏။ သို့သော်၊ သို့သော် ...။

ဤသို့သော်ကား တကိုယ်လုံး ယားယံလာသယောင်ခံစားရုံမက၊ မန္တလား
ဒကာသင့်ကိုပါ ပလီစီချောက်ချက်၊ ကြမ်းပိုးကို မီးရထားစက်ခေါင်း ဖြစ်အောင်၊
ဤအခြေဆိုက်အောင် အယုံသွင်းလေခြင်း ဟူသောအတွေးပင် ဝင်လာကာ ကြီးစွာ သော

စိတ်ဒုက္ခကိုခံစားရလေသည်။ ဆက်၍ ရှုပါလော့။

(၅)

အဆိုပါ စာမူ၏ တခုသောနေရာ၌ ==ခက်ထာ++ ဟူသော စကားလုံးကို တွေ့ရ၏ ။ထူးဆန်းသော စကားလုံးပေတကားဟု သတ်ပုံကျမ်းကိုလှန်၏ ။ မတွေ့၊ ပေါ်ရာဏ ဖြစ်တန်ရာသည်ဟူသော အတွေးကြောင့် ကျမ်းအဆူဆူကိုလှန်သည်။ မရှိ။ မတတ်နိုင်။ စာရေးဆရာသို့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်မေးမြန်းသမှု ပြုရတော့သည်။

==ဪ ဒါလား ဆရာ၊ (ခက်လိုက်တာ) ကို အခုခတ်မှာ ==ခက်ထာ++ လို့သုံးနေပြီလေဦးတော့ ချစ်တင်စကားအသုံး ဆိုပါတော့++

ကျွန်ုပ် ရုတ်ခြည်းလဲ၍ သာ သေချင်တော့၏ ။ ရှိစေတော့။ ဆက်၍ လှန်ပါအံ့။

စာမူ၏ အခြားတပါးသော နေရာတွင် လည်း ...==ပိတ်သတ်ကြီး++ ဟူသော ထူးဆန်းလှသည့် စကားလုံးကိုတွေ့ပြန်ရာ ဤကား ပရိသတ်ကြီးကို ဆိုလိုဟန်ရှိသောကြောင့် အမှာ ပြင်ပြီးသည်၏ တခဏ၌ စာရေးသူထံ အသိပေးပြန်ရာ ..==ပိတ်သတ်ကြီးဆိုတာ အမှန်ဗျ။မော်ဒန်အသုံးအနှုန်း ဆိုပါတော့++ ဟူသတည်း။ နီးရာတိုင်ကို ခေါင်းနှင့် ပြေးဆောင့်ချင်စိတ်ကို အတော်ထိန်းရ၏ ။ ဆက်၍ လှန်ပြန်သော် ..

==သမီးမှာ ကိုဝင်းကြည်ရှိနေပြီ++ ဟူသော စာသားကို တွေ့ပြန်၏ ။

==ဘယ်က ကိုဝင်းကြည်ပါလိမ့်။ ဇာတ်ကောင်ကလေးမရဲ့ မိတ်ဆွေထင်ပါရဲ့ ။

ငါ့အသိကိုဝင်းကြည်များ လား++ ဟု၊ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ရသည်၏ အဆုံးတွင် ပြုမြဲအတိုင်း စာရေးသူထံမေးရပြန်ရာ ...။

==အော်၊ ဒါလား၊ ကိုယ်ဝန်ရှိတာကိုပြောတာလေဗျာ++ဟူ၏ ။ ==ဗျာ++ ဟုသာ အော်နိုင်တော့သည်။ တခါမှမရှိခဲ့ဖူးသော သွေးတိုးရောဂါကို ရုတ်ခြည်းခံစားရသယောင် ရှိလာလေသည်။ ဆက်ဦးအံ့။ တခု သောနေရာတွင် ...

==အသည်းနာနွန်းနွန်းလို့++ ဟုပါရှိပြန်၏ ။ ==အသည်းနာလွန်လွန်းလို့++

ဖြစ်အံ့ထင်လျက်ပြင်မည် ကြံသောခဏတွင် ပင် စာရေးသူကို မေးမိပြန်ရာ ...

==အဲဒါ အမှန်လေဆရာ၊ မိုးဒီကြီးရဲ့ လက်သုံးစကားဗျာ++ ဟူသတည်း။

==ဖုသွားပြီ++ ဟူသောစကားကိုလည်းတွေ့ရပြန်၏ ။ ==စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ခု၊

စိတ်ကောက်သွားပြီ++ ဟု ဆိုသတည်း။

ထိုထိုသော သတ်ပုံထူး၊ စကားဆန်းတို့ကို နာခံပြင်ဆင်ပြီးသည်တွင်

ဇာတ်လမ်းဆုံးခါနီး တနေရာ၌ ==ဥထုဇဉ်++ ဟူသော စကားကိုတွေ့ရပြန်ရာ၊ သည်တကြိမ်

ဖြင့် အမှားသေချာပြီဟု အရဲကိုးကာ ==ပုထုဇဉ်++ ဟု ပြင်ဆင်လျက် စစ်ဆေးပြီးဆုံးသည့်

စာမူဖိုင်ကို စာရေးသူပြန်ပို့ပြီးသည်နှင့် မကြာမတင် ပြန်စာရောက်လာသည်ကား ...

==ကျနော်ရေးထားတဲ့ ==ဥထုဇဉ်++ ဆိုတာ အမှန်ပါ၊ ကျနော်ဖော်ပြထားတဲ့

ဇာတ်ကောင်ဟာ သူ့လဥသူထုပြီး သေဖို့ကောင်းတဲ့ သူမို့ ==ဥထုဇဉ်++ လို့ သုံးတာပါ++

ဆိုလေသတည်း။ကျွန်တော်မျိုး ကြီး ငဒင်ကား အမှန်ပင်သေသင့်ခဲ့ပြီ။

(၆)

အကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သာ သူ့ဇာတ်ကောင်နေရာကိုဝင်ကာ

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထုလျက်ပျော်ပျော်ကြီး အဆုံးစီရင်ချင် စိတ်ပေါက်မိတော့သည်။

မန္တလာဒကာသင့်ကို ဆုံမှာ ထည့်ထောင်းကာ အမှု နှံ့ကြိတ်ချင် စိတ်ပေါက်မိတော့သည်။ အို၊

မန္တလာဒကာသင့်၊ ကိုယ်ချင်းစာ၊ နာ နိုင်ခြင်းငှာ ... အသင့်အား ဆုံတွင် ထည့်မထောင်းမိခင်၊

ဒင့်ဘဝ ခဏယူပါခလဲ့။

(ဆဲဗင်းဒေးနေ့စဉ်သတင်းစာ။ မေ(၂၇)၊ ၂၀၁၃)

ဆြာဒင်နှင့် သူ၏ ဖေ့စ်ဘွတ်

(၁)

နန်းမြေရွှေဘုံ၊ ရိပ်မြို့ကွာလွမ်းဝေးနေချိန်၌ အဆိုးထဲကအကောင်းဟုပင် မှတ်ယူရပေ ချိမ့်တော့မည် ။ ခေါင်းလောင်းသံတည့်ညံ့ပေးသော၊ ရွာကျောင်းကို ပြေးမြင်မိသည့်အခါ အမေ့နဲ့ရွာကို လွမ်းနေတတ်သော ကျွန်ုပ်သည် ကြီးကောင်ကြီးမကျခါမှဖေ့စ်ဘွတ်ခေါ် ဆွေသဟာစာမျက်နှာတွင် မိတ်ဆွေနောက်လိုက်တပြု၊ တမကြီးနှင့် လူရာဝင်လျက်ရှိလေ၏ ။ ဆြာဒင်နှင့် ရောင်ပေစူးဘဝက ကျောင်းနေဖော် သူငယ်ချင်းတို့ကား ဖေ့စ်ဘွတ်ကိုမဆိုထားဘိ၊ အီးမေးလ်လိပ်စာနှင့် ပင် အလွမ်းဝေးကာ မီဒီယာခေတ်ကြီး၏ ဟိုးဝေးဝေးက နှင်းအ ဖြစ်ကျန်ရစ်လျက် အဆက်ပြတ်ခဲ့ကြကုန်၏ ။

သံဂွေလိုမ့်ဖော်၊ ကျောက်ဒိုးရိုက်ဖက်၊ လည်ပင်းဖက်ဖော်တို့နှင့် အိုဗာဆီးပြောချိန်များ ၌ ဖုန်းခခွေတာရန်၊ စိတ်ကြိုက်အလွမ်းသယ်နိုင်ရန်၊ ဂျီတော့တွင်

ချစ်တင်ထိုင်ရန်၊ ငယ်ကျီးငယ်နာတို့ကို စမြဲ၊ ပြန်ရန်အလိုငှာ ဂျီမေးလိပ်စာ
တောင်းမိလေတိုင်း

==အေးကွာ၊ ရှိတော့ရှိတယ်။ အခုအလောသုံးဆယ် မိုးမေ့နေတယ်++

ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ==အဲဒီ လိပ်စာနေပြည်တော်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်++

ဟူ၍ တဖုံ၊ ==ငါ့သား ငါ့သမီးကတော့ လုပ်ပေးထားကြသားကွ၊

မသုံးတာကြာတော့ သိပ်မကျွမ်းလှဘူး++ ဟူ၍ တမျိုး စကားပရိယာယ်အသွယ်သွယ်ဖြင့်
ဂျက်စီဂျိန်းကြဖန်များ သော် ဒင်းတို့ကား ခေတ်ကို မျက်ခြေပြတ်ခဲ့ကြချေတကားဟူ၍ ကြီးစွာ
သော မဟာဂရုဏာဖြင့် သနားစိတ်ပင် ဝင်မိလေသည်။ (ဤကားစကားချပ်)

(၂)

ခေတ်တည်းဟူသော မိတ်ဆွေနှင့် လက်ပွန်းတတည်းနေလိုလှသော

ဆြာဒင်သည်ဟိုနှိပ်သည်နှိပ်ဘဝနှင့် ပင် အီးမေးလ်ဟူသောအရာနှင့် အကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။

ထိုမှတဖန်ဘလော့တကာ၏ စီဘောက်တို့တွင် လက်ဆော့ရေးသားနေခြင်းအား

တူမတော်တစ်ဦးကမျက်စိနောက်လေဟန်ထင်။ ==အန်ကယ်၊ ဒီလောက်တောင်၊

လက်အားနေလျှင် ထင်တိုင်းကြပေတော့++ ဟုဆိုကာ မေတ္တာအဟုန်ဖြင့်

ဘလော့ဂ်စပေါ့ဒေါ့ကွန်းတစ်ခုကို ဖန်တီးပေးသနားပြန်ရာ ရေငတ်နေစဉ်၊ ပါးစပ်ထဲသို့

မီးသတ်ပိုက်နှင့် ထိုးပက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လျက်ဘလော့ဂ် ဖြစ်ရပြန်လေ၏ ။

ထိုမှတဆင့်တက်ခါဖေ့စ်ဘွတ်တည်းဟူသော ခေတ်မီမီ ကမ္ဘာကြည့် ကြည့်မြင်နိုင်သည့်

စာမျက်နှာတစ်ခုကို ပိုင်စိုးတော်မူခဲ့ပြန်လေသတည်း။

ဖေ့စ်ဘွတ်ဟူသောအရာနှင့် လက်မွန်မဆွ ပက်ပင်းတိုးစတွင် မူ ကျွန်ုပ်သည်

ချစ်ဦးသူနှင့် ပထမဆုံး အချိန်အချက်ပြုသော နေ့ရက်၌ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အိုးတို့အမ်းတန်း

ဖြစ်လေသော လူပျိုပေါက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားငါး

ဦးတီထွင်ဖန်တီးအပ်သော သီဂီရွှေခွက်နှင့် တူလှစွာ သည့် ဖေ့စ်ဘွတ်သည်

==ငါလိုငါ့ပစ္စည်းအမဲရီးနှင့် လားလားမျှသက်ဆိုင်ရာ++ ဟူသော

အတွေးကြောင့်လည်းကောင်း၊ မထိရဲမကိုင်ရက် ဝေးဝေးကသာ လွမ်းခဲ့ရပါ၏ ။ သို့တပြီးကား ဖေ့စ်ဘွတ်၏ မျက်နှာငွေလ ချွင်ပျမှုကို လျှောက်ပြန်သံပေး ခြေအေးဝမ်းယောင်လုပ်ရာမှ မုဆိုးစိုင်းသင်ဟူသော ဆိုရိုးနှင့် အညီ ဆြာဒင်သည် ရှိရှိသမျှ သတ္တိကိုမွေးလျက် နွားမဒန်း၏ နို့ကို ညှစ်သကဲ့သို့ လုံ့လပြုပြီးသကာလ ခြောက်လမျှအကြာ၊ ဖေ့စ်ဘွတ်၏ နံရံတွင်
==မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ++ ဟူသော မဟာဥဒါန်းကို ကျူး ရင့်၊ ရေးတင်ပြီးချိန်၌ ဖေ့စ်ဘွတ်နှင့် ကျွန်ုပ် ရင်းချာမိတ်ဖက် ဖြစ်ကြလေကုန်၏ ။

မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်မဆုံး ဖြစ်ရသော အချိန်များ ပါတကား။ ဖေ့စ်ဘွတ်သည် ကမ္ဘာကြီး၏ အသက်ရှူသံတည်း။ ဖေ့စ်ဘွတ်သည် မိတ္တဗလကွက်လပ်ကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်သည့်အရာတည်း။ ဖေ့စ်ဘွတ်ကား ရသာစုံသည့် ဟင်းလျာပေတည်း။ ဖေ့စ်ဘွတ်ကား လောကကြီး၏ မျက်စိ၊ နားပင်တည်း။ ဖေ့စ်ဘွတ်ကား ငြီးငွေ့ဖွယ်ဘဝများ အတွက် အကောင်းဆုံး ပျော်တော်ဆက်တည်း။ ဗဟုသုတဟင်းလေးအိုးကြီးပင်တည်း။ ဘဝဆုံးတိုင် ရွှေလက်တွဲ အပ်သောကြင်ဖော်ပါတကားဟူသော အတွေးမျိုး စုံဖြင့် ပျားရည်ဆမ်းနေ့ရက်များ ကို ကြည်နူးစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့မိချေသည်တမဲ့။

(၃)

ယင်းသို့သောအချိန်၏ တစ်ခုသောနေ့ရက်တွင် မူ ဖေ့စ်ဘွတ်စာမျက်နှာ၌ နာမည် ကျော်အဆိုတော်ရုပ်ရှင် မင်းသမီးတစ်ဦး ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်ဟူသော ဖော်ပြချက်တစ်ခုကို ဖတ်ရလေရာ ဆြာဒင်ခမျာ ဝမ်းအနည်းကြီးနည်းလျက် အကြွေစောရလေခြင်းဟု နှမြောတသ ဖြစ်ရုံမျှမက၊ သူတခေတ်ဆန်းစေခဲ့သော နားပန်းဆံသီချင်းကို နားတွင် ပြန်လည်ကြားယောင်သလိုပင် ဖြစ်ချေ၏ ။ သို့မျှမက အဆိုပါ ဝမ်းနည်းဖွယ်သတင်းကို ဝေးရပ်နီးနေ မိတ်ဆွေအများ သို့လည်း ထပ်တူဝမ်းနည်း တသနိုင်ကြစေရန်အလိုငှာ ဖုန်းဖြင့် တစ်မျိုး၊ မေးလ်ဖြင့် တစ်သွယ် လက်လှမ်းမီသမျှ ဖြန့်ဖြူး ဝေမျှမိသည်၏ မရှေးမနှောင်းတွင် ပင် အဆိုပါ မင်းသမီးကိုယ်တိုင် ဖေ့စ်ဘွတ်ပေါ်တွင် ကိုယ်ထင်ပြလျက် ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာလျက်ရှိကြောင်းရုတ်ခြည်း ဖြေရှင်းလေရာ ဆြာဒင်ခမျာ ဝမ်းသာရမည် အစား ကျွဲမိသည့်သတင်းစကားကိုအချိန်မီဆက်သွယ်၊ ပြင်ဆင်

ပယ်ဖျက်ရလေသဖြင့် ကြီးကောင့်ကြီးမားကျခါမှ နှုတ်သရမ်းသူစာရင်းဝင်ရ လေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြေရှင်းရသည်ကား တစ်ကြိမ်တည်းမဟုတ်၊တစ်ခါတည်းမဟုတ်ချေ။
ဖေဖ်ဘွတ်တွင် ဖတ်မိသမျှ သတင်းထူးသတင်းဦးမှန်သမျှ လိုက်ဖြန့်မိသော ကျွန်ုပ်မှာ
လွဲဖန်များ လတ်သော် အိမ်သူသက်ထားကပင် ==ဒင်းစိတ်ချမ်းသာရင် ကမ္ဘာကြီးငြိမ်းချမ်းပြီ
++ဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် အရူးစာရင်းသွင်းလေ၏ ။

တစ်ခုသော ဗီဒီယိုဖိုင်တစ်ခုတွင် မူ ==ကျမပြောတာ နည်းနည်း ရိုင်းမယ်နော်၊
မခံနိုင်ရင် အခုပိတ်လိုက်ပါ++ ဟူသော သတိပေးစကားကို မသိကျိုးကျွံပြုကာ ဆက်ဖွင့်မိ
သည်၏ တခဏ၌ ဣတ္ထိယတို့၏ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့နှင့် ခိုင်းနှိုင်းတင်စားလျက်
ပြောဆိုရွေရွတ်သံကိုနားထင်နားရင်းပူအောင် နားဆင်ပြီးသကာလ ငါ့နှယ်၊ သူတားပါလျက်
ဖွင့်မိလေခြင်းဟူသည့်နောင်တများ စွာ ဖြင့် ပူပန်ခဲ့ရပြန်ချေသည်။

ထိုနောက်တဖန် အောက်စဖို့ဒ်ကျောင်းထွက်၊ ရုပ်ရည်သနားကမားနှင့်
လူငယ်ပညာတတ်တစ်ဦး၏ ဗီဒီယိုဖိုင်တို့ကို ကြည့်မိပြန်ရာ သူသည်
မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင်ကိုလည်း အတင်းတုတ်၏ ။ ရှစ်လေးလုံးမျိုး ဆက်၏ မျိုး
ဆက်ကိုလည်း အမနာပစကားဆို၏ ။သူကား တခါတရံ မျက်နှာဖုံးကြီးစွပ်လျက်
ပေါ်လာတတ်ပြန်သေး၏ ။မြန်မာယောက်ျားမှန်သမျှ သောက်တင်းချသည်ဟူသော
အတွေးအမြင်ကို နိုင်ငံတကာသို့ ဖြန့်ချိနေသည်နှင့် တူတော့သည်။

(၄)

စိတ်ညစ်ညူး ဖွယ်၊ ဖေဖ်ဘွတ်ပုံပြင်တို့ကို အပြည့်အစုံဖော်ပြရလျှင်
ညပေါင်းတစ်သောင်းတစ်ထောင်တိုင်နိုင်လေသည်။ အချို့ကား ဖေဖ်ဘွတ်စွဲရောဂါရကာ
အိပ်ကောင်းခြင်းမအိပ်နိုင်၊ စားကောင်းခြင်းမစားနိုင်ကြတော့။ မကျေနပ်သူကို တရေးနိုးမှာ
ထဆဲနေသူလည်းရှိ၏ ။ မုန့်ဟင်းခါး၊ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း၊ ဂျင်းသုတ်၊ လက်ဖက်သုပ်နှင့်
မုန့်ဗိုင်းဒေါင့်တို့ကိုရိုက်ကူးတင်ပြသူလည်းမရှား။ တစောင်းစေးနှင့် မျက်ခွေးဘဝဖြင့် ၊
အမြဲလိုလို နပမ်းဖက်သတ်လေ့ရှိသော လင်စုံမယားဖက်တို့၏ ရွှင်ပြုံး သော

မျက်နှာတော်တို့သည်လည်း ခွံယံ့ခွံယံ့၊ရံခါပေါ်လာတတ်ပြန်၏ ။

ထိုမျှမက ထီးပဲဟေ့ ထီးပဲ၊ အားလုံးကို ထီးပဲဟူသော အမျိုး သားပိုင်ဥစ္စာကို ဖောဖောသီသီကြော်ငြာသည့် စကားသံတို့လည်း ဖေ့စ်ဘွတ်တွင် မိုးမွန်၏ ။
သောက်ကောင်တွေ၊သောက်ကောင်မတွေဟူသည့် သောက်ချင်းထပ်သည့်
သောက်စတေးတပ်တို့သည်လည်းဝေါ်လ်တကာတွင် နံ့၏ ။ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ခြင်းကို
ငြင်းသည့်အတွက် ငယ်ပါကို အညှစ်ခံရသူသည်လည်း သေခါမှ ဖေ့စ်ဘွတ်စတေး ဖြစ်ရရှာ၏
။ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည့်စတေးတပ်ကို တပြိုင်တမကြီး နှစ်သက် ကြောင်း ဆန္ဒပြုကြ၏ ။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်မလေးရှား ဖြစ်ရပ်တွင် ပင် လူထုခင်းဆောင်၏ အမည်
ကို အလွဲသုံးကာ ခေတ်မီလေယာဉ်ပျံကြီးနှင့် သဘောကြီးတို့ကို ကွာလာလမ်ပူဆိပ်ကမ်းသို့
စိတ်ကူးဖြင့် စေလွှတ်ကြ၏ ။ဖေ့စ်ဘွတ်သတင်းကို ဖတ်ရှုချင့်ချိန်မိသော ဒုဝန်ကြီးခင်များ၊
မေတ္တာအပို့ခံရ၏ ။ ရန်ကင်းစင်တာနားက ခေတ်မီ (office tower) သည်လည်း
ဘာသာရေးအဆောက်အဦဟု အဖွဲ့ခံရကာ တာဝန်ခံအင်ဂျင်နီယာခများ၊
ဘုရားဒကာကျောင်းဒကာသူ့အလုပ်ရှင်၊ ဘယ်တုန်းက ဘာသာပြောင်း သွားပါလိမ့်ဟု
နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်ရရှာသည်။ဘုရားစူးမိုးကြိုး ပစ် ကျိန်ဆိုတင်ပြနေကြသော အမှန်တို့၊
ရှိသည်လည်း မှန်ပါ၏ ။ နားလည်ခွင့်လွှတ်၊ လက်ခံနိုင်သောအကြောင်းအရာ နည်းလွန်းလှစွာ
၏ ။ အယုတ္တအနတ္တများ လှတော့သည်။

ဘယ်ဟာအမှန်၊ ဘယ်ဟာအမှား : ပါရမီရှင်အရင့်အမာများ ပင် ခွဲခြားရန်
ခက်ခဲလှပေရာ အနံ့ညာတ၊ မောင်မောင်ဒင်မှာ သေချင်စေခံ လေသတည်း။

ဖေ့စ်ဘွတ်ကားအိမ်သာနံရံနှင့် တူလေစွ။ မိမိမုန်းတီးသူကို ဖဲ့ရာနေရာတည်း။
ဆန့်ကျင်ဖက်အဖွဲ့အစည်း၏ အရှက်သိက္ခာ ကျရာကျကြောင်း ဖွရာနေရာတည်း။ စိတ်၏
ထွက်ပေါက်ကို အဆင်ခြင်မဲ့ ဖွင့်အံ့ကြရာနေရာတည်း။ လူဟောသရမ်း လူပေါက်ပန်းတို့
ပျော်မွေ့ရာနေရာ တည်း။ သူရူးတို့၏ နယ်မြေတည်း။ မြန်မာစာရေးထုံးကို စံနစ်တကျ
ဖျက်ဆီးနေသည့်တရားခံ နံပါတ်တစ်တည်း။

ဖေ့စ်ဘွတ်ဟုခေါ်ဝေါ်သမှု ပြုကြသည့် လူမှု ကွန်ယက်နက်ဝပ်ကို
ဖေ့စ်ဘွတ်တက်ကမ္ဘာ့ဇာတိ ၂၀၀၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် အင်တာနက်ပေါ်သို့
စတင်လွှင့်တင်ခဲ့သည်ဟုဆိုပါ၏။ အစကနဦး တည်ထောင်ခဲ့သူမှာ Mark Zuckerberg
ဖြစ်ပြီး ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တွင် ရှိသော သူ၏ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းလေးယောက်
(Eduardo Saverin, Andrew McCollum, Dustin Moskovitz and Chris Hughes
) တို့ ပါဝင်အင်အားဖြည့်လျက်တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုပါ၏။ ဖေ့စ်ဘွတ်တက်အသင်းဝင်အ
ဖြစ် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ရကျောင်းသူကျောင်းသားများ သာ ဝင်ရောက်ခွင့်ရှိကြောင်း
တည်ထောင်ခဲ့သူများ က ကန့်သတ်ခဲ့ကြသော်ငြား၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ် ၊
စက်တင်ဘာလခန့်ကစတင်ပြီး တဖြည်းဖြည်း၊ ဘော်စတွန်နယ်တစ်ခွင်မှသည်
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ကနေဒါတစ်ဝိုက်ရှိ၊ တက္ကသိုလ်များ ဆီသို့ကူးစက်လာခဲ့ကြောင်း
သိရပြန်ပါ၏။ ။

ထိုသို့လျှင် အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာ၊ လက်ဆော့ခြေဆော့ကာ
ပြုပြင်သောကမ္ဘာတခွင်မှလူအများ ကို မချီအချက်တွေနှင့် အမှု ရတက်ပွေစေသည့်
အဆိုပါလူငယ်ငါးဦးနှင့် ကျွန်ုပ်၊ အကယ်၍ သာ ဖူးခက်တစ်နေရာတွင် ဆုံမိသည်ဆိုငြားအံ့၊
သင်းတို့၏ နားရင်းကို ဖြောင်းဖြောင်းမည် အောင် ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်ချင်လှ၏။ ထိုတွင် မက
ဖေ့စ်ဘွတ်အပေါ်ထားမိသည့်ကျွန်ုပ်၏ သံယောဇဉ်ကို နွယ်တမျှင်မြက်တစ်ပင်လို ဖြတ်နိုင်သူ
ဖြစ်ပါစေကြောင်း၊ နှုန်းတုမမြင် သုံးလူရှင်ထံပါး၌ ယုတ်နွယ်ဖယောင်းနယ်၊
ခက်သွယ်ပြောင်းသည့်၊ လက်ဆယ်ချောင်းဖြင့် ဦးထိပ်မိုးကာ ရှစ်ခိုးဆုတောင်းလိုလှ၏။ ။

(ဆဲဗင်းဒေးနေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ဇွန်(၆)၊ ၂၀၁၃)

ကျွန်ုပ်နှင့် စာဆိုကျော်စလေဦးပုည အသတ်ခံရမှု

တနေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ယိုးဒယားပြည် ဖူးခက်မြို့ ၊ အမ်မခန်အရပ်ရှိ
ကေဝကခန့် ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးအတွင်း ၊ လွန်စွာ ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်းလျက်ရှိသော နှစ်
ထပ်အိမ်အိုကြီး တလုံးတွင် မောင်ဖြိုး အမည် ရှိ တပည့်ကျော်တဦးနှင့် အတူနေထိုင်ရင်း၊
အမေရိကန်ပြည်လုပ် ဒဲလ် (၁၉၆၆) တံဆိပ် ကွန်ဖြူတာဟောင်းတလုံးဖြင့်
ဝါသနာအလျောက်စာတိုပေစများ ကို ရေးသားလျက်ရှိလေသည်။

အချိန်ကာလကို နှစ် ၊ လ၊ ရက်၊ နေ့စွဲ ၊ အတိအကျ မမှတ်မိလင့်ကစား ကျွန်ုပ်မှာ
မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူ စာရင်းတွင် ပါဝင်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် လွန်ခဲ့သော ရက်ပေါင်း
သုံးဆယ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သည်ကိုမူ ကောင်းစွာ မှတ်မိလျက်ရှိပေသည်။

ထိုနေ့နေ့လည် နှစ် နာရီခန့်က ကျွန်ုပ်နှင့် ဥရောပတိုက်ရောက်
မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီဘက်တော်သား၊ တော်လှန်ရေး ရဲဘော်ဟောင်း၊ ရဲဇော်ဆိုသူ

လူရွယ်တဦးနှင့် ကွန်ပျူတာ ကြေးမုံပြင်တွင် မြန်မာစာအရေးအသားနှင့် ပတ်သက်၍ အမှတ်မထင်၊ အချေအတင် အချီအချင်းခုံမိကြသော အကြောင်းအရာကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

ဇော် ။ ။ ဦးမင်းဒင်..။ မြန်မာစာမှာ ==ကဒဲက++ ဆိုတဲ့ စာလုံးရှိတာ သိပြီးပြီလားဗျ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဘယ်လိုများ ပါလိမ့်မောင်။ ==ကဒဲက++ ဆိုတာတော့ မကြားဘူးပါဘူးဗျ။

==ပဒဲကော++တို့၊ ==ကူးတို့ခ++ တို့တော့ နားယဉ်နေပါတယ် ။

ဇော် ။ ။ ဦးမင်းဒင်က ဒါလေးတောင် မသိဘူးလားဗျ။ ==မြင်ကဒဲက++၊ ==အစကဒဲက++ဆိုတာလေ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အမှန်ဆိုရရင်ဖြင့် ကျုပ်မကြားဘူးတာတော့ သေချာလှသဗျ။ လူအများ နားလည်သုံးစွဲနေကြတာကတော့ ... ==မြင်ကတည်းက++၊ ==အစကတည်းက++။ လို့သာကြားဘူးပါတယ်မောင်။

ဇော် ။ ။ ဒါစကားပြော စကားပြေလို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ မြန်မာစာပေဟာ သိပ်နက်နဲတယ်ဗျ။ နောက်ဆုံးပေါ်ဆိုပါတော့ ။

(ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်မှာ အဆိုပါ လူရွယ်၏ အခြေအနေကို အနည်းငယ် ရိပ်စားမိလာပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဆက်လက်ဆွေးနွေးရန် မသင့်တော့ပြီ ဖြစ်၍)

ကျွန်ုပ် ။ ။ ကျုပ်တို့ စကားရပ်လိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်မောင်ရယ်။ ကျုပ် ငြင်းတာခုံတာတွေကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ပါ။ ဆက်လည်း မပြောပါရစေနဲ့တော့။ နိုင်တာရှုံးတာတွေကျုပ်မကြုံချင်တော့လို့ပါမောင် ... ဟု စကားနည်းရန်စဲကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသော်လည်း လူရွယ်မှာ ==ကဒဲက++ တည်းဟူသော စကားလုံးကို မြန်မာစာပေလောကတွင် အတင်းအဓမ္မသွတ်သွင်းရန် ဆက်လက်ကြိုး ပမ်းနေလေရာ ..

ကျွန်ုပ်ဖက်မှ ၎င်းအား မြန်မာစာတတ်မတတ် သံသယ ဖြစ်ဖွယ်ရှိကြောင်း၊ ==ကဒဲက++
မှတဆင့် ==ကဇဲက++ ==ကဌဲက++ ==ကဋဲက++စသည်တို့ အပြင် ==ခင်ဗျာ++ အစား
==ခင်ဩာ++ စသည်တို့ပါ နောက်ဆက်တွဲ ပေါ်လာနိုင်သည် ကို ပူပင်မိလေသောကြောင့်
မြန်မာစာကို ဆက်လက် လေ့လာစေလိုကြောင်း အစရှိသည်ဖြင့် နှုတ်လွန်ကျွမ်းလေရာ
ငြင်းခုံပွဲတို့ ထုံးစံအတိုင်း အရပ်ဆိုလှစွာ ဖြင့် နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရပေတော့သည်။

... ..

အဆိုပါ ဖြစ်ရပ်မှာ ရေးကြီးခွင်ကျယ် ကိစ္စတရပ်မဟုတ်သော်လည်း နှစ်
ကာလကြာရှည်စွာ ၎တ်လျှိုး နေခဲ့သော၊ စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ငြင်းခုံခြင်းကို
အားသန်ခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏ ယမ်းတိုက်နှင့် တူသော စိတ်နေသဘာထားအပေါ်
မီးပွားကျဘိသကဲ့သို့ ရှိလေရာကျွန်ုပ်မှာ ထိုင်မရ၊ ထမရ များ စွာ အနေခက်လျက် ရှိယုံမက
ထိုညတွင် ညဉ့်နှစ် နာရီခန့်တွင် မှအိပ်ရာဝင်ခဲ့သော်လည်း ကောင်းစွာ အိပ်စက်နိုင်ခြင်း
မရှိကြောင်း ဝန်ခံရပေမည် ။

ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က လူဗလံလေး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ရန်ပွဲတိုင်း၌
ခံဘက်ကချည်းနေခဲ့ရရာမှ စာပေဖက်သို့ ဦးလှည့်ကာ စာတိုစာစ တချို့ကို ဖတ်မိသည့်အခါ၌
စာအကြောင်းပေအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ငြင်းခုံခြင်းကို နှစ်သက် ယုံမျှမက
ငြင်းခုံပွဲတိုင်း၌ လည်းဒေါသတကြီး အငြင်းသန်ခဲ့သော အ ဖြစ်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းတွင်
:သို့ အစီအရီ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာလေသည်။

အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် များ စွာ သော ကျွန်ုပ်နှင့်
ရွယ်တူကျောင်းနေဖက်များ မှာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ စာဖတ်သန်သူများ မဟုတ်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ
ကလေးများ သဘာဝ သိသမျှတတ်သမျှ ဖတ်မိသမျှတို့ကို သူမှန်သည်၊ ငါမှန်သည်
ငြင်းခုံကြသည့် ငြင်းပွဲခုံပွဲမှန်သမျှတွင် ပွဲတိုင်းကျော် ဖြစ် နေခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့အချင်းချင်း
ကျွန်ုပ်ကွယ်ရာ၌ ငြင်းခုံကြလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်လံရှာဖွေကြပြီးလျှင်
၎င်းတို့ဖက်မှ ရပ်တည်ကာစစ်ကူပေးပါမည် အကြောင်း တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်ချည်း

ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ငြင်းခုံခြင်းကို အားသန်ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ထိုသို့ တဖက်နှင့် တဖက် အပြင်းအထန် ငြင်းခုံပွဲများ တွင် ပြိုင်ဖက်အဖွဲ့အား ပိဿ လေးဘေးပစ်၊ ဖြတ်ပိုင်းလိုဏ်းချ အလဲထိုးတတ်လေသောကြောင့် ရုံးနိမ့်သူတို့ဖက်မှ အမုန်းအတေးခံရသည့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့သည်ကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့လျက် ရှိလေသည်။

ငြင်းခုံခဲ့ဖူးသော အကြောင်းခြင်းရာများ ကား များပြားလှသည် ဖြစ်ရာ အကုန်အစင်မမှတ်မိသော်ငြားလည်း ဘုရားရှင်တွင် မှတ်ဆိပ်မွှေး နှုတ်ခမ်းမွှေးပါမပါ။ ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးသည်မူလကပင် ကတုံးနှင့် ဟုတ်မဟုတ်ဟူသော အကြောင်းများ မှ အစဦးပေါ်ဦးအမည် ရှိ မြန်မာပညာရှိ အမတ်ကြီးမှာ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်ကောင်မျှသာ ဖြစ်၍ အမှန်တကယ် ရှိမရှိဟူသောခေါင်းစဉ်များ သာမက၊ မည် သည့် စာအုပ်ကို၊ မည် သည့် စာရေးဆရာက၊ မည် သည့် ခုနှစ် တွင် ၊ရေးခဲ့သည် ဆိုသည်များ ပါ မကျန် အကြောင်းအရာ စုံလင်လှကြောင်း ယခုတိုင် သတိတရ ဖြစ်လျက်ရှိဆဲ ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ ငြင်းခုံပွဲများ တွင် အောင်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ အခြားသော ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများ ကစားခုန်စား အပျော်အပါးတို့ဖြင့် မွေ့လျော်နေချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ စာအုပ်မျိုး စုံကို တကုပ်ကုပ် ရှာဖွေလှန်လှောရင်း စာတိုပေစမှန်သမျှ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေဖတ်ရှုကာ တိုက်ပွဲဝင်စစ်သည်တော်တဦး လက်နက်သစ် စုစုဆောင်းသည်နှင့် တူလှစွာ သော အထုံအလေ့ဖြင့် ဘဝကို ဖြတ်သန်းကျော်လွန်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အငြင်းသန်သောစရိုက်ကား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှ ကျော်လွန်ကာ လူကြီးပိုင်းအရွယ်ရောက်သည်အထိပျောက်ကွယ်မသွားရုံမက၊ ကျွန်ုပ်၏ မသိစိတ်တွင် နှစ်သက် မြတ်နိုးမိလေရကား ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်လက်ငြင်းခုံမြဲပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်၌ ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံ မူရင်းကိုမည် သူရေးသနည်းဟူသော အကြောင်းခြင်းရာအပေါ် အခြေခံလျက် အိန္ဒိယသွေးပါသူ စာဂျိုးတယောက်နှင့် အငြင်းပွားကြရာ သူ့ဖက်ကိုယ့်ဖက်မှ ဘေးပရိသတ်တို့ပါ ပါဝင်လာကြပြီး၊ အလောင်းအစားပြုကြရာမှ ထိုခေတ် ကာလက ကျပ်ငွေနှစ်

သိန်းခွဲခန့်တန်သော ပါဗလစ်ကာမော်တော်ကားတစ်ကြီးအထိ
လောင်းကြေးကြီးသွားခဲ့သော အဖြစ်ကို ကြုံဖူးခဲ့လေသည်။

ထိုထိုဤဤသော စရိုက်ဝသီကြောင့် အကြောင်းအရာတရပ်ကို
စဉ်းစားလိုက်သည်နှင့် ယင်းတို့နှင့် ဆက်စပ်ပတ်သည့် အထောက်အထား
ကျမ်းကိုးကျမ်းဂန်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းအတွင်းသို့ လျှပ်ပြက်ဘိသကဲ့သို့
ဝင်ရောက်လာတတ်ပေရာ ယခုစာစုကို ရေးနေစဉ်၌ ပင် ဘုရားရှင်၏ ရုပ်တုပုံတူတို့တွင်
နှုတ်ခမ်းမွှေးပါရှိမည် ဟု စောဒကတက်ခဲ့ဖူးသော==နှုတ်ခမ်းမွှေးဂိုဏ်းချုပ်ဦးဥာဏဝံသ++
အား မာန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စာချိုးဝေဖန်ခဲ့သည်ကို သတိရပြန်ရာ စာချိုးခဲ့ပုံမှာ
အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏ ။

လုပ်ငန်းရယ်ပို၊

နှုတ်ခမ်းကို သူကြည်ညိုသတဲ့၊

သီဟိုဠ်ပြန်ဘုန်း။

စဉ်ရှေးအဟို၊

ဖင်မွှေးကို ဘယ်လိုဆိုပါ၊

သီဟိုဠ်ပြန်ဆရာဥာဏရဲ့ ၊

အပဒါန်ရွှေစာတမ်းကို

လမ်းပြပါအုံး။ ။

... ..

ဒေးကာနက်ဂျီရေးသားပြီး ကွယ်လွန်သူ နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း
ဦးနုဘာသာပြန်ဆိုသော မိတ္တဗလဋီကာကို အလွတ်နီးပါး အာဂုံဆောင် နိုင်လုနီးနီးရှိသည့်တိုင်
ငယ်ကျင့်မဖျောက်နိုင်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်မှာ တစတစကြီးရင့်လာသည့်

အသက်အရွယ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ခါးသီးလွန်းလှသည့် ဘဝအတွေ့အကြုံများ
ကြောင့်လည်းကောင်း၊ စာနှင့် ပေနှင့် ပါတ်သက်၍ ငြင်းခုံမှု များ ကို များ စွာ
စိတ်ပျက်လာသည့်အလျောက် ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ငြင်းခုံပွဲများ ကို ဝေးဝေးမှ
ရှောင်ခြင်း အလေ့ ရရှိလာခဲ့သည်မှာ နှစ် ကာလအားဖြင့် နှစ် ဆယ်နီးပါးသို့
ချည်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးကာမှ အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အဆိုပါလူရွယ်နှင့် ငြင်းခုံပွဲကို
ကြုံရပြန်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

... ...

ထိုနေ့ညက ညဉ့်သုံးနာရီထိုးသည့်တိုင် ကောင်းစွာ အိပ်စက်နိုင်ခြင်းမရှိသော
ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ် ဝန်းကျင်က ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ဖူးသူ
ကိုသက်ခိုင်ဆိုသူထံမှနည်းမှီလေ့ကျင့်ထားသည့် အာနာပါနခေါ် နာသီးဖျားမှ ဝင်သောလေ၊
ထွက်သောလေကသတိပြုမှတ်သားလျက်၊ မတည်မြဲသော ရုပ်နာမ်တို့၏ သဘောကို
ဆင်ခြင်လေရာ ရုတ်ခြည်းပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏ ။

ထိုအာနာပါန၏ စွမ်းအားကြောင့်ဟု တိကျစွာ မဆိုနိုင်သော်လည်း
နောက်တနေ့မနက်ခုနစ် ခုနစ် ရီခန့်တွင် ကောင်းမွန်ရွှင်လန်းစွာ အိပ်ရာမှ နိုးထလာခဲ့ပေရာ၊
နိစ္စဝူလုပ်မြဲကိုယ်လက်လေ့ကျင့်ခန်းအလိုငှာ ခြံဝင်းအတွင်း သို့ ဆင်းလာခဲ့သည့်၌ ၊
ခြံနောက်ဖက် တောအုပ်တို့ဆီမှ ငှက်မျိုး စုံတို့၏ တွန်မြည် သံတို့ကို ကြားရသည့်အခါတွင်
လည်းကောင်း၊ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ကြောင်သားအမိ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား
ဆော့ကစားနေကြသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုး
ထားအပ်သော အရွက်ဖားဖား စိမ်းလန်းသောအပင်မျိုး စုံနှင့် ဝေဆာစွာ ပွင့်ဖူးနေသော
ပန်းမာလ်မျိုး စုံတို့ကို မြင်မိသည့်အခါတွင် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည်
ပကတိငြိမ်းချမ်းလျက်၊ ယမန်နေ့က ငြင်းခုံခြင်းမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပူလောင်မှု တို့သည်
လုံးဝကင်းပျောက်သော အ ဖြစ်သို့ရောက်ရှိလေ၏ ။ ထိုတခဏတွင် ကျွန်ုပ်သည်
ကျွန်ုပ်မြတ်နိုးမွေ့ပျော်ခဲ့သော စာပေရုပ်၊ မဟာမြိုင်တောကြီးအတွင်း ၊မှ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်
ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော ကုန်းဘောင်ခေတ် စာဆိုကျော်စလေဦးပုညအသတ်ခံရမှု နှင့် စပ်လျဉ်း၍

လူအများ လက်ခံသိရှိထားသကဲ့သို့ လူသတ် သမားသည် မြို့ ဝန်ဦးသာအိုးဟုတ်မဟုတ်၊
ထောက်လှမ်းမှု တခုကို ရုတ်တရက် သတိရမိလေသည်။ အဆိုပါ
ဖြစ်ရပ်အားမြန်မာစာကောင်းပေမွန်တို့နှင့် ဝေးကွာနေကြပြီး မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက်
တပ်မတော်ဖွဲ့ရန်၊ နိုင်ငံတကာသို့ရောက်ရှိ နေကြလေကုန်သော မြန်မာ့လူငယ်မျိုး ချစ်တို့
သိခွင့်ရအောင်တင်ပြပေးပါမူ ငယ်စဉ်က ငြင်းခုံဖက်တို့၏ ကျေးဇူးကို ဆပ်ရာကျမည့် အပြင်
မျက်မှော က်ခေတ် လူငယ်များ အတွက်ပါ အကျိုးတစုံတရာရှိမည် ဟု ယူဆမိသည့်အလျောက်၊
ဦးပုညအသတ်ခံရမှု ကိုဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။

ဤနေရာ၌ မြန်မာစာပေလောကတွင် ရရှိစာရေးဆရာကြီး တူရဂေညက်၏
==အချစ်ဦး++ ဝတ္ထုကြီးကို မောင်သာရက ==မျိုး မမ ပကာသနီ++ဟူ၍ ၎င်း၊ ဆရာကြီး
ရွှေဥဒေါင်း၏ ==ဝင်္ကန္တ++ ဝတ္ထုကြီးကို ။ ဆရာမင်းသိင်္ခက ==မြိုင်ရာဇာတာတေ++ ဟူ၍
၎င်း တထပ်တည်းပုံတူကူးယူမိကြသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော နောက်ဆက်တွဲ ပြဿ နာမျိုး
စုံကို ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် မဖြေရှင်းလိုသည့်အလျောက် ယခု စလေဦးပုည အသတ်ခံရမှု မှာ
တိုက်စိုး (ဦးသန်းထွတ်)၏ ဆန်းစစ်ဖော်ထုတ်ချက် ဖြစ်ကြောင်း အလေးအနက် တင်ကြို
ဖော်ပြမှသာ နောက်ကြောင်းရှင်းမည် ဖြစ်ပေသည်။ စလေဦးပုည အသတ်ခံရမှု ကို
တိုက်စိုးခေါ် ဦးသန်းထွတ် ထောက်လှမ်းပုံမှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

အဆိုပါအမှု ကိုထောက်လှမ်းတွေ့ရှိချက်အပြည့်အစုံကား ...

ဦးပုညနှင့် တပယ်မင်းသား

စာဆိုဦးပုညမှာ မြင်းကွန်း မြင်းခုံတိုင်မင်းသားများ ပုန်ကန်ရန်ကိစ္စ၌
ပါဝင်အခါပေးမိသည့်အတွက် မင်းတုန်းမင်း၏ အမိန့်အရ မြို့ သာမြို့ ဝန် ဦးသာအိုးထံတွင်
အကျယ်ချုပ်ခံနေရစဉ် အတောအတွင်း : ဦးသာအိုး၏ မယားငယ်တစ်ယောက်နှင့်
မယုံသင်္ကာခံရပြီးဦးသာအိုး၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးရသည်ဟူ၍ လူသိများ လေသည်။
အမျိုး သားပညာဝန် ဦးဖိုးကျားနှင့် ပညာအုပ်ဦးဖိုးစိန် စသူတို့၏ စာအုပ်စာတမ်းများ တွင်
လည်း ဤအတိုင်းရေးသားကြလေသဖြင့် အထက်ပါ အကြောင်းအရာသည်
ခိုင်မာတည်မြဲနေလေသည်။

စဉ်းစားစရာများ

ဤစာရေးသူသည် ထိုအကြောင်းအရာကို မမှန်ဟု မပြောလိုပါ။ သို့ရာတွင် ဦးပုညအဆုံးစီရင်ခံရပုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စဉ်းစားစရာများ ကို တင်ပြလိုပါသည်။ သက်ဦးဆံပိုင်ခေတ်တွင် အရေးအခင်းတို့သည် မှန်ရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြားဖူးသိဖူးသည့်အတိုင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်သည်။ ၁၉၃၂ ခုနှစ် တွင် စာရေးဆရာ မဟာဆွသည် မင်းတုန်းမင်း လက်ထက်ထုတ်==ရတနာပုံ နေပြည်တော်သတင်းစာ++ တွင် အမှု ထမ်းခဲ့သူ ဘိုးဝဇီရကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းကာ==ဘိုးဝဇီရ အတွဲပွတ္တိ++ စာတစ်အုပ် ရေးထုတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ဦးပုည အဆုံးစီရင်ခံရပုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘိုးဝဇီရပြောသော အချက်တစ်ချက် ပါလေသည်။ ထိုအချက်ကားအခြားမဟုတ်။

ဦးသာအိုး အဖြေ

ဘိုးဝဇီရ သည် ဦးသာအိုး၏ သား ဖြစ်သူ မောင်မောင်လေးအား ပညာသင်ကြားပေးရသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဦးသာအိုးနှင့် ခင်မင်ခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့သော် ဦးသာအိုး၏ အိမ်သို့ သူရောက်၍ ==နေပါဦး ဘဘရဲ့။ ။ စလေဆရာကြီး ဦးပုညကို ဘဘ ကွပ်မျက်တယ်ဆို++ဟု ဦးသာအိုးကို မေးကြည့်လေသည်။ ထိုအခါ ဦးသာအိုးက ...

==အိမ်း ... ဘဘက ကံမကောင်းချင်တော့ ဒီလို အစွပ်အစွဲခံရတာ ပါပဲကွယ်၊ ဘဘက မြို့ဝန်ပေးကိုး။ စင်စစ်မတော့ တပယ်မင်းသား အမိန့်နဲ့ လက်မရွံ့တို့ သတ်တာပါပဲ။ မင်းတရားကြီး မကျေနပ်မှန်းသိလို့ ဘဘအပေါ်လှည့်ချထားတော့မင်းသားကိုလည်း မစွပ်စွဲဝံ့လို့ သည်အတိုင်း နေရတာ ပါပဲ++ ဟု ဖြေခဲ့လေသည်။

တပယ်မင်းသား

ဘာကြောင့် ဦးပုညကို တပယ်မင်းသားက သတ်ခိုင်းစေဖို့ ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးစရာရှိ၏ ။ ဤအတွက် နောက်ကြောင်းကို ပြန်ကြည့်ရန် လိုလေသည်။ တပယ်မင်းသားသည် တေးကဗျာ ဝါသနာပါ၍ အတီးအမှုတ် တတ်လေသည်။ သီချင်းကြီး

သီချင်းခန့်လည်း စုဆောင်းတတ်သည်ဟု ပညာရှိရွှေပြည် ဦးဘတင်၏ မှတ်အသားရှိသည်။ စကားချပ်ရသော် ၁၉၀၆ခုနှစ် တွင် ဗြိတိသျှ အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ အလည်အပတ် ရောက်ခဲ့ဖူးလေသည်။ မန္တလေးသို့ သင်္ဘောဖြင့် ထိုအဖွဲ့ရောက်ရှိလာသည့် အချိန်၌ ကား အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအား မြန်မာတစ်ယောက်က တပယ်မင်းသား ပိုင်စောင်းဟူ၍ ရှေးဟောင်းစောင်းတူရိယာတစ်ခုကို ရောင်းချခဲ့ဘူးလေသည်။ ထိုတပယ်မင်းသားသည် ကဗျာစာဆိုများ ကိုလည်း တေးကဗျာ ရေးခိုင်းတတ်သော အလေ့ ရှိ၏ ။ ဤတွင် စာဆိုဦးပုညအား တေးကဗျာ ရေးခိုင်းရာမှစိတ်မကောင်းစရာအ ဖြစ်နှင့် ကြုံကြုံ က်ရလေသည်။ ကြုံရပုံကို နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဦးမောင်မောင်တင် K.S.M., A.T.M ==ဦးပုညသမိုင်း++ စာအုပ်တွင် ဤသို့ မှတ်တမ်းတင်လေသည်။ တပယ်မင်းသား သည် တေးကဗျာ ရေးခိုင်းရန်အတွက် လူပျိုတော်တစ်ဦးကိုစေလွှတ်၍ ဦးပုညအား အခေါ်ခိုင်းလေသည်။ ဦးပုညမှာ လည်း အခြားမင်းသားတွေကတေးကဗျာ ရေးခိုင်းထား သဖြင့် မအားရဘဲရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အလုပ်ပြီးမှ လာနိုင်မည့် အကြောင်းကို ပြန်လျှောက်ခိုင်းလေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် တပယ်မင်းသားကအခေါ်ခိုင်းပြန်၏ ။ အလုပ်မအားရသော ဦးပုညလည်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ==မင်းသားအစစ်တွေ ခိုင်းတာကို ရေးနေရတယ်။ ယမနေမင်းသားက ခေါ်တာကို မလာနိုင်အားသေးဘူး။ သည်ကပြီးမှ လာနိုင်ပါမယ့်အကြောင်းကို လျှောက်ထားလိုက်ပါ++ ဟု မချေမငံ ပြန်ပြောခဲ့လေသည်။

မင်းသားအစစ် မဟုတ်

ဤကား တပယ်မင်းသား သိက္ခာကျစရာ စကားပါပေ။ ရုပ်သေး (မင်းသား) ရုပ်ကိုယမနေသားနှင့် ထုလုပ်မြဲ ဖြစ်၏ ။ ယမနေသား မင်းသားရုပ်နှင့် တပယ်မင်းသားကို ခိုင်းနှိုင်းခြင်းမှာ တပယ်မင်းသားသည် မင်းသား အစစ်မဟုတ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်လေသည်။ မှန်လည်းမှန်ပေသည်။ တပယ်မင်းသားသည် မင်းသားအစစ် မဟုတ်ပေ။ သူ့မိခင် အလွကပ္ပ မြို့ စားသည် မင်းတုန်းမင်း၏ မိထွေး ဖြစ်သော်လည်း တပယ်မင်းသားသည် လေးဗိုလ်ဦးဆိုင်နှင့် အလွကပ္ပမြို့စားတို့မှ မွေးဖွားခဲ့သော သားသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ မင်းသွေးမပါ။ ဤတွင် မင်းတုန်းမင်းက မိထွေးတော် အလွကပ္ပမြို့

စားကိုလည်း အရေးတယူလုပ်ပြီးသူသားကိုလည်း ချီးမြှောက်ထားလေသောကြောင့် မင်းသား ဖြစ်နေရသည်။ သူတစ်ပါး အရှိန်ဩဇာ ၊ သူတစ်ပါးအမိန့်ဖြင့် မင်းသားအရာ ရနေသော တပယ်မင်းသားသည် ဦးပုည၏ စကားကို မခံနိုင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အမျက်ထား၍ အခွင့်ကြုံကြိုက်သည့်အခါ ဦးသာအိုးမှ တစ်ဆင့်ကွပ်မျက်စေခဲ့လေသည် ဖြစ်၏ ။

ရွှေရိုး၏ အမြင်

ယခုအထိ တပယ်မင်းသားက သတ်စေကြောင်းကို ==ဘိုးဝဇီရ အတွဲပုထိုး++ စာအုပ်နှင့် ==ဦးပုညသမိုင်း++ စာနှစ် အုပ်ကို ကိုးကား၍ ဤစာရေးသူဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ထိုစာနှစ် အုပ်ပါအချက်ကို ထောက်ခံသော စာတစ်အုပ် ဖော်ပြစရာရှိပါသေးသည်။ ထိုစာအုပ်ကို မန္တလေးရတနာပုံဓမ္မတွင် ဂျမ်းဂျောစကော့ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်က ရေးထုတ်လေသဖြင့် အချိန် ကာလချင်းနှီးစပ်နှီးကပ်နေလေသည်။ ဂျမ်းဂျောစကော့သည် ၁၈၇၆ ခုနှစ် လောက်တွင် ဗြိတိသျှပိုင်အောက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး စိန်ရွှန်း (ဆရာမ တ်) ကျောင်းတွင် ဆရာအ ဖြစ်လည်းကောင်း ၊ သတင်းထောက်အ ဖြစ် လည်းကောင်း အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ သူသည် မြန်မာစကား၊ မြန်မာမှု ကို ကျွမ်းကျင်၏ ။ မန္တလေးသို့ အရောက်ပေါက်ရှိ၏ ။

၁၈၈၂ ခုနှစ် သီပေါမင်း လက်ထက်တွင် ကား သူ့ အတွေ့ ကြုံများ ကို စုစည်းလျက် ==ရွှေရိုး++ကလောင်အမည် ခံယူ၍ The Burman, His Life and Nationsအမည် ဖြင့် နှစ် တွဲ ပေါင်းစာအုပ်ရေးထုတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုစာအုပ် ပထမတွဲ စာမျက်နှာ ၃၅၂ တွင် ပါသေးသည်မှာ ...

Oo Hpo Nyah is the most celebrated recent author. He was killed in the late King's reign by the Tabe Mintha (ဦးပုညသည် နာမည် အကြီးဆုံးဓမ္မပေါ်စာရေးဆရာ ဖြစ်၏ ။ သူ့ကို ယခင်မင်းလက်ထက်တွင် တပယ်မင်းသားက အဆုံးစီရင်ခဲ့လေသည်။) ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ တပယ်မင်းသား၏ ဓာတ်ပုံကို ၁၉၂၃ ခုနှစ် ထုတ်==ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး++ တတိယအုပ်တွင် တွေ့နိုင်လေသည်။

ဤစာကို ရေးသားပြီးချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော် ဖြစ်သူ မောင်ဖြိုး က နံနက်စာအ ဖြစ် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် စားတော်ပဲပြုတ် တွဲ စပ်လျက် လာရောက် ချပေးလေရာကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းဗိုက် ဟာလှသည်နှင့် ရှမ်းပြည်တောင်ကြီး နယ်ထွက် မောရှမ်းလက်ဖက်ခြောက်အဖန်ရည်ဖြင့် အားပါးတရ မြိန်ရည်ယှက်ရည် စားသောက်လေ၏ ။

ထိုသို့ စားသောက်နေစဉ်တွင် ပင် ကျွန်ုပ်၏ ပြုမြဲအလေ့အတိုင်း
ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးရှင်နန္ဒဓမ္မေး၍ ရွှေတောင်မြို့ ကျီးသဲလေးထပ်
ဆရာတော်ဘုရားကြီးရှင်မုနိန္ဒဓမ္မ ဖြေကြား တော်မူအပ်သော စွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်း
ပုစ္ဆာအမေး အဖြေတစ်ထောင် စာအုပ်ကြီးကိုလှန်လှောဖတ်ရှုရင်း၊ ကျွန်ုပ်
အတွေးဝင်မိသည်ကား နောင်အခွင့်ကြုံသော် စာပေစုံထောက်မူ အချို့ကို
ဆက်လက်ရေးသားရန်နှင့် ရဲဇော်အမည် ရှိ လူရွယ်နှင့်
တူလှသောငယ်စဉ်ဘဝမှငြင်းဖော်ငြင်းဖက်တို့၏ ကောင်းမှု ကြောင့်ပင် စာပေရဂုံ၊
တောမဟာမြိုင်အတွင်း သို့ ရောက်ခဲ့ရပေသည်တကားဟု ယင်းတို့ ၏ ကျေးဇူးတရားကို
အထပ်ထပ် ဆင်ခြင်မိပါတော့သတည်း။

(စောင့်ကြည့်ရှာနယ်။ မေ(၁၇)၊ ၂၀၁၃)